

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/184/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6918200393
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6918200393.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobkyne X. M., rod. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v F., č. 4, zastúpenej JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, Janka Kráľa č. 5/A, proti žalovanému X. úverová banka, a.s., C.: XXXXXXXXX, so sídlom v V., U. nivy č. 1, zastúpenému právnym zástupcom I. & B., s.r.o., C.: XXXXXXXXX, so sídlom v V., M. č. 7, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Ján Šinkovic, advokát a konateľ, o určenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov eventuálne o určenie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je neplatná a o zaplatenie 5.587,48 € z titulu primeraného finančného zadosťučinenia, o odvolaniach žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 16Csp/13/2018-129 zo dňa 04.02.2019, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov (prvý výrok) z r u š u j e a konanie v časti o určenie, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni zo strany žalovaného na základe zmluvy o vydaní a používaní pôžičkovej karty Z. P. č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.06.2004 je bezúročný a bez poplatkov a súčasne v časti o určenie, že zmluva o vydaní a používaní pôžičkovej karty Z. P. č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.06.2004 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná z a s t a v u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.500,- € (druhý výrok) m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 500,- €, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 2.000,- € žalobu žalobkyne z a m i e t a.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby žalobkyne v prevyšujúcej časti (tretí výrok) p o t v r d z u j e.

Žalobkyňa je p o v i n n á nahradiť žalovanému trovy konania pred súdom prvej inštancie o určenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov eventuálne o určenie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je neplatná v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalovaného pred súdom prvej inštancie.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania pred súdom prvej inštancie o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia z prisúdenej sumy v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalobkyne pred súdom prvej inštancie.

Žalobkyňa je p o v i n n á nahradiť žalovanému trovy konania o odvolaní proti výroku napadnutého rozsudku o určení, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalovaného.

Žalobkyňa je p o v i n n á nahradiť žalovanému trovy konania o odvolaní proti výroku napadnutého rozsudku o uložení povinnosti zaplatiť primerané finančné zadostučinenie v rozsahu 60 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalovaného.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o poplatkovej povinnosti žalovaného (piaty výrok) z r u š u j e a v tejto časti v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni žalovaným na základe zmluvy o vydaní a používaní „Pôžičkovej karty Z. PREMIUM“ zo dňa 24.06.2004 je bezúročný a bez poplatkov (prvý výrok), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni finančné zadostučinenie v sume 2.500,- € (druhý výrok), v prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne zamietol (tretí výrok), žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (štvrtý výrok) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie žaloby na súd v sume 249,50 € pripojeným príkazom na úhradu, a to do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (piaty výrok).

1.2 V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že podanou žalobou sa žalobkyňa proti žalovanému domáhala určenia, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným na základe zmluvy o vydaní a používaní pôžičkovej karty Triangel PREMIUM VÚB, a.s., č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.06.2004 je bezúročný a bez poplatkov eventuálne určenia, že zmluva o vydaní a používaní pôžičkovej karty Triangel PREMIUM VÚB, a.s., č. 0001960361 zo dňa 24.06.2004 je neplatná a súčasne uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 5.587,48 € z titulu primeraného finančného zadostučinenia. Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého žalobkyňa a žalovaný uzavreli zmluvu o vydaní a používaní pôžičkovej karty Triangel PREMIUM zo dňa 24.06.2004, pričom v zmluve o úvere bol uvedený len údaj o splátkach úveru v počte 30 bez uvedenia výšky mesačnej splátky a výšky úverového rámca, keď predmetná zmluva neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, o výške úroku z úveru ani údaj o výške a dôvode poplatkov; ďalej súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, že v konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 12Csp/67/2017 si žalobkyňa voči žalovanému úspešne uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 5.587,48 €, ktorá bola žalobkyni priznaná platobným rozkazom č.k. 12Csp/67/2017-55 zo dňa 27.04.2017 právoplatným dňa 29.05.2017, keď túto sumu žalovaný žalobkyni dobrovoľne uhradil.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie „bolo na základe podanej žaloby predmetom súdneho sporu určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere eventuálne určenie, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov; žaloba žalobkyne bola podaná ako eventuálna, preto sa súd najskôr zaoberal prvou časťou eventuálneho žalobného petitu (určením neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a po zistení, že táto nie je dôvodná, keďže aj pri nesplnení podmienok podľa § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 129/2010 Z. z. (zrejme správne zákona č. 258/2001 Z. z. - poznámka odvolacieho súdu) je zmluvu o úvere potrebné považovať za platnú, nakoľko bol žalobkyni na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a žalobkyňa ho začala čerpať, sa následne súd zaoberal aj druhou časťou eventuálneho petitu (určením, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov)“; súd prvej inštancie dospel k záveru, že „zmluva o úvere zo dňa 24.06.2004 uzavretá medzi sporovými stranami neobsahuje podstatnú náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. účinnom v čase jej uzavretia, a to údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov; v dôsledku tohto nedostatku nie je zmluva o úvere síce neplatná, avšak žalobkyni poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov; ďalej v zmluve o úvere absentuje akýkoľvek údaj o úrokoch a poplatkoch za poskytnutie spotrebiteľského úveru, čo má v zmysle citovaného ustanovenia § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. za následok to, že od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere; tvrdenia žalovaného ohľadom toho, že všetky zákonom stanovené náležitosti zmluvy sa nachádzajú v prvej časti zmluvy, prípadne v jej neoddeliteľných súčasťach, konkrétne v obchodných podmienkach a cenníku sú podľa názoru súdu irelevantné, keďže z intencií vyššie citovaných zákonných ustanovení jednoznačne vyplýva, že tieto údaje majú byť obsiahnuté priamo v spotrebiteľskej zmluve a nie v jej prílohách, resp.

súčasťach, tak aby boli pre spotrebiteľa jasné všetky podmienky zmluvy v čase jej podpisovania, aby tak spotrebiteľ mohol vyhodnotiť, či predmetnú zmluvu podpíše, alebo nie“; súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že „v prípade žaloby podanej žalobkyňou ako spotrebiteľom v zmysle § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. nemusí byť pri určení, že je zmluva bez poplatkov a bez úrokov (resp. že je neplatná) preukázaný naliehavý právny záujem; preto v týchto prípadoch žaloba nemôže byť zamietnutá z dôvodu prípadného nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a žalobkyňa ani nie je povinná naliehavý právny záujem tvrdiť a preukázať, preto sa súd otázkou naliehavého právneho záujmu bližšie nezaoberal“; vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že sporný úver podľa zmluvy o úvere zo dňa 24.06.2004 je bezúročný a bez poplatkov a žalobe žalobkyne v tejto časti vyhovel; súd prvej inštancie ďalej uviedol, že „pri svojom rozhodnutí okrem preskúmania sporovými stranami uzatvorenej zmluvy bral do úvahy aj tú skutočnosť, že v rámci iného súdneho sporu vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 12Csp/67/2017 došlo zo strany žalovaného na základe platobného rozkazu č.k. 12Csp/67/2017-55 zo dňa 27.04.2017 právoplatného dňa 29.05.2017 k dobrovoľnému vydaniu bezdôvodného obohatenia, teda toho, čo žalobkyňa uhradila nad rámec ňou čerpaných prostriedkov, v dôsledku čoho sa súd domnieval, že žalovaný nerozporoval skutočnosť, že ním poskytnutý úver na základe spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je predmetom tohto súdneho sporu, je bezúročný a bez poplatkov; argumenty žalovaného ohľadom toho, že sa v prípade dobrovoľného plnenia povinnosti určenej vyššie uvedeným platobným rozkazom jedná o jeho výlučne proklientský postoj voči žalobkyňi, hoci žalovaný sa s dôvodmi uloženej povinnosti nestotožňoval, považuje súd za nepresvedčivé; v samotnom platobnom rozkaze bol žalovaný poučený o tom, že ak nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu, má právo podať voči nemu odpor; rozhodnutie súdu na základe žalobkyňou podanej žaloby vznesie do zmluvného vzťahu sporových strán právnu istotu a to tak na strane žalobkyne, ako aj na strane žalovaného v čoho dôsledku možno predchádzať ďalším možným súdnym sporom zmluvných strán, prípadne ich právnych nástupcov; súd sa nestotožňuje s tvrdeniami žalovaného ohľadom toho, že právne vzťahy sporových strán považuje za definitívne vyriešené súdnym konaním vedeným na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 12Csp/67/2017; o tejto skutočnosti svedčí aj ten fakt, že po právoplatnom skončení konania sp. zn. 12Csp/67/2017 bolo žalovanej zo strany Consumer Finance Holding, a.s., zaslané oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 02.07.2017, na základe ktorého bolo žalobkyňi oznámené, že dlh na základe zmluvy o úvere, ktorá je predmetom tohto súdneho sporu, sa stal splatným v celom rozsahu naraz, pričom dlžná čiastka ku dňu vystavenia oznámenia predstavovala sumu 5.596,68 €“; s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že uvedené „ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá; cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany; čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadostučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatneného nároku; pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú a po ďalšie funkciu sankčnú, aby dostatočne odradilo dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z nedodržavania zákonných podmienok, a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite; je nepochybné, že si žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv vyplývajúcich z predpisov o ochrane spotrebiteľa touto žalobou, a preto je daný právny základ finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.; súd je toho názoru, že to bol práve žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predstrel žalovanej formulárovú zmluvu, ktorá nespĺňala zákonom predpísané náležitosti; za daného stavu s ohľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne na súde domohla, je priznanie finančného zadostučinenia plne dôvodné“; vo vzťahu k výške primeraného finančného zadostučinenia súd prvej inštancie konštatoval, že „relevantné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadostučinenia pre spotrebiteľa; pri určení výšky finančného zadostučinenia je súd toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 2.500,- €, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyňi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľov, teda pôsobí sankčne; pri úvahe o výške finančného zadostučinenia súd posudzoval okrem porušenia práv žalobkyne aj iné okolnosti konkrétneho prípadu, a to charakter žalobkyne ako dôchodkyne ako slabšej strany, ktorá

za účelom, aby bola schopná splácať úver pracovala v zahraničí, správanie žalovaného po skončení konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 12Csp/67/2017 voči žalobkyni (viď napr. oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 02.07.2017) ako aj to, že žalovaným subjektom je banka, jednoznačne ako strana silnejšia a právne fundovaná, vo vzťahu ku ktorej výška priznaného finančného zadostučinenia na jednej strane nie je podľa názoru súdu likvidačná, ale na strane druhej dostatočne vysoká, aby splnila svoj účel; vo zvyšnej časti žalobkyňou uplatneného finančného zadostučinenia súd žalobu zamietol; na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobe žalobkyne čiastočne vyhovel.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 2 písm. a), b), c) a d), § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1, 2 a 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy (ďalej aj „zákon č. 258/2001 Z. z.“) v spojení s § 137 písm. d) C.s.p. a § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“) v spojení s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 250/2007 Z. z.“); o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanému plnú náhradu trov konania; o poplatkovej povinnosti žalovaného rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenia § 4 ods. 2 písm. u) a § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobkyne od súdnych poplatkov podľa výsledku konania uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 249,50 € za podanie žaloby žalovaného, na ktorého prešla poplatková povinnosť.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 21.03.2019 (č.l. 151-155 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v rozsahu všetkých výrokov okrem výroku o zamietnutí žaloby žalobkyne v prevyšujúcej časti. Vyjadril názor, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Vyjadril názor, že žaloba žalobkyne o určenie, že sporný úver je bezúročný a bez poplatkov eventuálne o určenie neplatnosti zmluvy o úvere, nie je procesne prípustná; nakoľko zmluva o úvere bola uzavretá v roku 2004 podľa zákona č. 258/2001 Z. z., na prípustnosť žaloby nie je možné aplikovať ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. účinné od 01.01.2018, preto na požadovanom určení nie je naliehavý právny záujem (§ 137 písm. c/ C.s.p.) a prípustnosť žaloby ani nevyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. d/ C.s.p.); nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vyplýva osobitne zo skutočnosti, že splnil svoju povinnosť uloženú v konaní sp. zn. 12Csp/67/2017, čím došlo k vysporiadaniu všetkých práv a povinností medzi ním a žalobkyňou, ktoré vyplývali zo sporného zmluvného vzťahu; osobitne nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o absencii zákonných náležitostí zmluvy o úvere, čoho dôsledkom bol záver súdu o tom, že sporný úver je bezúročný a bez poplatkov, keď v odvolaní podrobne argumentoval vo vzťahu k splneniu zákonných náležitostí spornej zmluvy; ďalej vyjadril názor, že priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie žalobkyne predstavuje nesprávne rozhodnutie bez opory v skutkovom a právnom stave; argumentoval, že zo žaloby ani zo žiadnych iných podaní žalobkyne nevyplývala žiadna taká skutková alebo právna okolnosť, ktorá by predstavovala základ pre priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie; vyjadril názor, že zo zákona nevyplýva právo spotrebiteľa na určitý perfektný obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tomu zodpovedajúca jednostranná povinnosť veriteľa takýto určitý perfektný obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere pripraviť a garantovať; v prípade vady právneho úkonu je zmluva neplatná, resp. pri absencii zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je úver bezúročný a bez poplatkov; preto ak nedošlo k porušeniu nejakého konkrétneho práva spotrebiteľa vyplývajúceho zo zákona alebo k porušeniu konkrétnej zákonnej povinnosti veriteľa, nárok na primerané finančné zadostučinenie nie je daný; okrem toho považoval nárok žalobkyne na primerané finančné zadostučinenie uplatnený žalobou za uplatnený predčasne, pretože žalobkyňa právoplatným súdnym rozhodnutím nepreukázala porušenie práva alebo povinnosti, pričom primerané finančné zadostučinenie je možné uplatniť až na základe právoplatného súdneho rozhodnutia; nakoniec argumentoval, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený, v čom videl porušenie jeho práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.); na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu žalobkyne ako nedôvodnú v

celom rozsahu zamietol alebo, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 17.04.2019 (č.l. 163-165 spisu) k odvolaniu žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje v napadnutom rozsahu za správny a odvolacia argumentácia žalovaného nie je spôsobilá spochybníť správnosť rozsudku; vyjadrila názor, že napriek skutočnosti, že sporná zmluva o úvere bola uzavretá podľa zákona č. 258/2001 Z. z., prípustnosť jej žaloby vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré má procesnoprávny charakter, z čoho vyplýva možnosť jeho aplikácie v čase podania žaloby bez ohľadu na skutočnosť, v akom režime bola uzavretá sporná zmluva o spotrebiteľskom úvere; ďalej podrobne argumentovala svoj názor, že sporná zmluva nemá všetky zákonné náležitosti; v ďalšej časti vyjadrenia uviedla, že súhlasí s rozsudkom súdu prvej inštancie, že nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je daný, ale nestotožňuje sa s priznanou výškou (proti výroku rozsudku o zamietnutí jej žaloby podala odvolanie); poukázala na skutočnosť, že to bol práve žalovaný, kto mal rozhodujúci vplyv na vyhotovenie spornej zmluvy o úvere, t.j. miera participácie strán sporu na procese uzatvárania zmluvy bola diametrálne odlišná, preto následok v podobe neplatnosti zmluvy, či bezúročnosti úveru nemožno pričítať rovnako žalovanému ako dodávateľovi a jej ako spotrebiteľovi; v tomto smere nemožno prehliadať povinnosť žalovaného ako dodávateľa postupovať s odbornou starostlivosťou pri uzatváraní zmlúv; navyše sankcia v podobe následku, že úver je bezúročný a bez poplatkov, je sankciou predpokladanou pri pochybení dodávateľa nastupuje vždy aj v prípade, že spotrebiteľ takúto zmluvu podpísal, preto zodpovednosť za stav zmluvy nesie dodávateľ; nakoľko v konaní vedenom pod sp. zn. 12Csp/67/2017 proti žalovanému úspešne uplatnila svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, zákonný predpoklad pre vznik nároku primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je jednoznačne splnený, preto nárok uplatnený žalobou z jej strany nemohol byť uplatnený predčasne; pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia poukázala na skutočnosť, že (1) podľa jej výsluchu zo dňa 04.02.2019 bola vo veku 69 rokov vystavená nedôvodnému tlaku žalovaného (banky) na vymoženie neexistujúceho dlhu, v dôsledku čoho musela vycestovať za prácou do zahraničia (opatrovateľka pacientov s ťažkým zdravotným stavom v Rakúsku), (2) podľa jej výsluchu zo dňa 04.02.2019 v období od apríla 2014 (mesiac doplatenia istiny úveru) do januára 2017 uhrádzala sumy, na ktoré neexistoval právny titul a žalovaný (banka) tieto sumy prijímal, hoci reálne dlh neexistoval, čo predstavuje zásah do súkromného a rodinného života, pretože tieto peňažné prostriedky nemohla v danom čase použiť iným spôsobom, (3) aj jej manžel bol obmedzovaný a kontaktovaný zo strany žalovaného v súvislosti s inou zmluvou o úvere, pričom prípad bol riešený v konaní vedenom pod sp. zn. 16Csp/16/2018 (tiež išlo o neexistujúci dlh, ktorý žalovaný nedôvodne vymáhal), (4) oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 02.07.2017 jej žalovaný oznámil, že jej údajný dlh predstavuje sumu 5.596,68 €, pričom zo strany žalovaného sa v tom čase jednoznačne jednalo o neoprávnené finančné požiadavky vzhľadom na výsledok konania sp. zn. 12Csp/67/2017 a dobrovoľné plnenie uloženej povinnosti zo strany žalovaného a (5) vzhľadom na aktivity žalovaného vzhľadom k vymáhaniu neexistujúcej pohľadávky musela iniciovať súdne konanie, v ktorom sa domáha ochrany svojich práv súdnou cestou, čím sleduje vnesenie stavu právnej istoty do vzťahov medzi ňou a žalovaným, keď všetky uvedené skutočnosti súvisia so satisfakčnou funkciou primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré tak bude satisfakciou za okolnosti vyvolané žalovaným, ktoré voči nej pôsobia stresujúco, nepríjemne a zaťažujúco; ďalej uviedla, že primerané finančné zadosťučinenie musí navyše plniť aj sankčnú funkciu; argumentovala, že pokiaľ je porušenie práva alebo povinnosti a jeho úspešné uplatnenie na súde rozhodným predpokladom pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie, potom musí v súvislosti s otázkou výšky nároku zohrávať úlohu aj intenzita tohto porušenia; vyjadrila názor, že primerané finančné zadosťučinenie bude plniť svoju sankčnú funkciu len vtedy, ak výška (rozsah) priznaného nároku sa bude odvíjať od intenzity (rozsahu) porušenie práva alebo povinnosti zo strany dodávateľa, pretože ho bude v dostatočnej miere odrádzať od obdobného konania porušujúceho právo alebo povinnosť; intenzitu porušenia práva alebo povinnosti zo strany žalovaného v tomto prípade vyjadruje výška bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným na jej úkor (5.587,48 €); vzťah medzi výškou bezdôvodného obohatenia a výškou priznaného primeraného finančného zadosťučinenia je potom taký, že pokiaľ má mať finančné zadosťučinenie dostatočný výchovný a odstrašujúci účinok (t.j. má naplniť svoju sankčnú funkciu), treba vychádzať z toho, že finančné zadosťučinenie by sa malo rovnať majetkovej ujme, ktorá bola spôsobená spotrebiteľovi; na základe uvedeného považovala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a v napadnutom rozsahu navrhla jeho potvrdenie.

2.3 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala aj žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 20.03.2019 (č.l. 184-185 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v rozsahu výroku o zamietnutí jej žaloby v prevyšujúcej časti. Vyjadrila názor, že napadnutý rozsudok vychádza v tejto časti z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Poukázala na skutočnosť, že žalobou si uplatnila nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5.587,48 €, pričom súd prvej inštancie jej ho priznal v sume 2.500,- €; napadnutý rozsudok považovala za dostatočne odôvodnený pokiaľ sa týka určenia podstaty primeraného finančného zadosťučinenia, jeho funkcií a konštatovania, že základ pre jeho priznanie je daný; vzhľadom na intenzitu porušenia mala byť však priznaná vyššia suma finančného zadosťučinenia, pričom vo vzťahu k výške primeraného zadosťučinenia argumentovala z hľadiska obsahu rovnako ako vo svojom vyjadrení zo dňa 17.04.2019 (bod 2.2 odôvodnenia); na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil v zmysle priznania primeraného finančného zadosťučinenia v celom rozsahu alebo, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.4 Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 13.08.2019 (č.l. 191 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalobkyne uviedol, že v plnom rozsahu zotráva na svojich vyjadreniach ako aj procesných návrhoch na rozhodnutie súdu vo veci samej; k argumentácii žalobkyne o danosti jej práva na primerané finančné zadosťučinenie sa už vyjadril vo svojich predchádzajúcich podaniach, argumentáciu žalobkyne v tomto smere odmieta, pretože žalobkyňa podľa jeho názoru nemá nárok na primerané finančné zadosťučinenie.

2.5 Žalobkyňa v replike zo dňa 18.09.2019 (č.l. 196 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu zotrvala na svojej odvolacej argumentácii.

2.6 Vyjadrenie žalobkyne doručil súd prvej inštancie právnenému zástupcovi žalovaného do vlastných rúk dňa 30.09.2019 prostredníctvom elektronickej pošty (č.l. 200 spisu) s výzvou na vyjadrenie v stanovenej lehote; žalovaný sa v stanovenej lehote nevyjadril.

2.7 Dňa 12.02.2020 doručil žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolaciemu súdu podanie zo dňa 11.02.2020 (č.l. 206 spisu), v ktorom uviedol, že na podporu svojej argumentácie ohľadne skutočnosti, že sporná zmluva je platný právny úkon, netrpí žiadnymi vadami a obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, predkladá súdu kópie rozsudkov odvolacích súdov, ktoré tvorili prílohu uvedeného podania (č.l. 213-274 spisu).

2.8 Podanie žalovaného zo dňa 11.02.2020 s prílohami doručil odvolací súd právnenému zástupcovi žalobkyne do vlastných rúk dňa 16.03.2020 prostredníctvom elektronickej pošty (č.l. 277 spisu) na vedomie; žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 09.04.2020 (č.l. 282 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že tvrdenia žalovaného predložené na jeho procesnú obranu sú podľa jej názoru založené na selektívnom výbere ojedinelých súdnych rozhodnutí, ktoré mu vyhovujú; prevažujúca judikatúra v obdobných právnych veciach však podľa jej informácií naopak svedčí v prospech jej argumentácie a dôvodnosti žaloby; ďalej uviedla, že ako zdravotná sestra na dôchodku musela v dôsledku výziev žalovaného na úhradu odplaty za úver, na ktorú žalovaný nemal právny nárok, začať pracovať ako opatrovatelka v zahraničí za účelom získania príjmu na úhradu fiktívneho dlhu, ktorý od nej ako aj od jej manžela požadoval žalovaný titulom odplaty za úver; pokiaľ niekoľko rokov pracovala na turnusy v zahraničí, nemohla sa osobne starať o svojho vážne chorého manžela, ktorý však zdravotnú starostlivosť potreboval; manžel v dôsledku dlhodobého ochorenia dňa 06.02.2020 zomrel a ona aktuálne žije u jednej zo svojich dcér; na základe uvedeného zotrvala na podanej žalobe a požiadala, aby jej súd v celom rozsahu vyhovel.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaniach žalobkyne a žalovaného podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolaní podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaniach podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov (prvý výrok) podľa § 389 ods. 1 písm. a) C.s.p. zrušil, vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie v sume 2.500,- € (druhý výrok) podľa § 388 C.s.p. zmenil a vo výroku o zamietnutí žaloby žalobkyne v prevyšujúcej časti (tretí výrok) podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 389 ods. 1 písm. a) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak neboli splnené procesné podmienky.

4.3 Podľa § 391 ods. 1 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

4.4 Podľa § 230 C.s.p., ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

4.5 Podľa § 161 ods. 2 C.s.p., ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

4.6 Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

4.7 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.8.1 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobkyne a žalovaného ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky na čiastočné zrušenie napadnutého rozsudku (§ 389 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), čiastočnú zmenu napadnutého rozsudku (§ 388 C.s.p.) a čiastočné potvrdenie napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania žalobkyne a žalovaného viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaniach a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.8.2 Odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

4.8.3 Preskúmaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, podaného odvolania žalovaného a ostatného obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil splnenie procesných podmienok na prejednanie a rozhodnutie sporu v časti konania o určenie neplatnosti spornej zmluvy o úvere zo dňa 24.06.2004 eventuálne o určenie, že úver poskytnutý žalobkyni na základe zmluvy o úvere zo dňa 24.06.2004 je bezúročný a bez poplatkov; súd prvej inštancie pristúpil k posúdeniu vecnej dôvodnosti uplatneného nároku a dospel k záveru, že sporná zmluva o úvere nie je síce neplatná, ale poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov pre nesplnenie zákonných náležitostí zmluvy; podľa názoru odvolacieho súdu však vecnému prejednaniu žaloby žalobkyne v tejto časti bránila prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata); vo všeobecnosti súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť, t.j. či sú splnené procesné podmienky (§ 161 ods. 1 C.s.p.); splnenie procesných podmienok posudzuje aj odvolací súd bez ohľadu na ich uplatnenie v odvolacích dôvodoch (§ 380 ods. 2 C.s.p.); v zmysle § 230 C.s.p. ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova; prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam konania, nedostatok ktorých súdu znemožňuje rozhodnúť vo veci samej; takýto nedostatok procesnej podmienky konania nemožno odstrániť, preto súd po jeho zistení musí začaté konanie v ktoromkoľvek štádiu bez ďalšieho zastaviť podľa § 161 ods. 2 C.s.p.; o prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) ide vtedy, keď v obidvoch konaniach (t.j. v právoplatne skončenom ako aj v prebiehajúcim) ide o totožný spor, t.j. spor, ktorý sa týka (1) totožných strán, (2) totožného predmetu konania a (3) totožných skutkových okolností, od ktorých sa odvodzuje uplatnený nárok; v prípade nesplnenia ktoréhokoľvek

z uvedených prvkov sa nejedná o prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata); podľa súdnej praxe právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku právoplatne rozhodnutej veci pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu (porovnaj napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/100/2001 zo dňa 28.05.2002 uverejnený v zierke ako R 110/2003), pretože právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie v sebe zahŕňa (či už výslovne alebo mlčky) kladné alebo záporné riešenie otázky (ne)existencie práva alebo právneho vzťahu, ktorá by mala byť riešená určovacou žalobou a vychádza teda z rovnakého skutkového základu ako žaloba určovacia; zo zhodných skutkových tvrdení strán a vykonaného dokazovania vyplýva, že na základe žaloby žalobkyne bol v konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 12Csp/67/2017 vydaný platobný rozkaz č.k. 12Csp/67/2017-55 zo dňa 27.04.2017, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.587,48 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia na skutkovom základe podľa žaloby, že úver poskytnutý žalobkyni na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.06.2004 je pre absenciu zákonných náležitostí podľa zákona č. 258/2001 Z. z. bezúročný a bez poplatkov, pričom žalobkyňa v období od 02.07.2004 do 14.12.2016 z titulu úveru čerpała spolu sumu 12.026,10 € a žalovanému zaplatila spolu sumu 17.613,58 €, preto je žalovaný povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 5.587,48 € s príslušenstvom ako sumu zaplatenú nad rámec poskytnutého úveru; predmetný platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 29.05.2017; z uvedeného vyplýva, že predmetným platobným rozkazom bola žalovanému uložená povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie na základe právneho vzťahu, ktorý vznikol uzavretím spornej zmluvy o úvere (jej porušenia), ktorej neplatnosti, resp. určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov, sa v prejednávanej spore domáha žalobkyňa; odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nedostatočne zohľadnil skutočnosť, že predmetný platobný rozkaz (rozhodnutie na plnenie) tvorí prekážku pre opätovné posúdenie platnosti spornej zmluvy o úvere zo dňa 24.06.2004, resp. opätovné posúdenie, či je úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere zo dňa 24.06.2004 je bezúročný a bez poplatkov v inom konaní, pretože súd pred vyhovením žalobe v konaní sp. zn. 12Csp/67/2017 musel nevyhnutne posúdiť platnosť spornej zmluvy, resp. či sú splnené podmienky pre záver, že úver je bezúročný a bez poplatkov, preto po nadobudnutí právoplatnosti platobného rozkazu nemôžu byť tieto otázky bez ďalšieho posudzované opätovne v žiadnom inom konaní pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci (otázku platnosti spornej zmluvy, resp. otázku, či je úver bezúročný a bez poplatkov by z hľadiska záväznosti platobného rozkazu pre žalobkyňu a žalovaného nebolo možné posúdiť iným spôsobom, než k tomu dospel súd v konaní sp. zn. 12Csp/67/2017); zmenu skutkových okolností oproti konaniu sp. zn. 12Csp/67/2017 podľa názoru odvolacieho súdu nepredstavuje ani oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 02.07.2017, pretože sa netýka skutočností podstatných pre posúdenie platnosti spornej zmluvy o úvere zo dňa 24.06.2004 ani skutočností podstatných pre posúdenie, či úver poskytnutý na základe spornej zmluvy o úvere zo dňa 24.06.2004 je bezúročný a bez poplatkov; odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov (prvý výrok) podľa § 389 ods. 1 písm. a) C.s.p. zrušil a konanie v časti o určení, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni zo strany žalovaného na základe spornej zmluvy o úvere zo dňa 24.06.2004 je bezúročný a bez poplatkov a súčasne v časti o určení, že sporná zmluva o úvere zo dňa 24.06.2004 je neplatná pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) podľa § 391 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 378 ods. 1 C.s.p. a § 161 ods. 2 C.s.p. zastavil.

4.8.4 Preskúmaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, podaných odvolaní žalobkyne a žalovaného a ostatného obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie na jednej strane správne právne posúdil splnenie podmienok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni, na druhej strane však nesprávne právne posúdil výšku primeraného finančného zadosťučinenia; pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podaných odvolaniach žalobkyne a žalovaného bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie z nesporných skutkových tvrdení strán ako aj z vykonaného dokazovania, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podaných odvolaniach proti rozhodnutiu o primeranom finančnom zadosťučinení tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.); nakoľko odvolací súd pri rozhodovaní nevychádzal z iných skutkových zistení ako súd prvej inštancie, bolo možné sa v odvolacom konaní zaoberať aj otázkou výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia; odvolací súd sa po preskúmaní veci stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej spore boli splnené zákonné podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov; vo všeobecnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. má

spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá; inštitút finančného zadosťučinenia je prostriedkom slúžiacim k reparácii ujmy spotrebiteľa vzniknutej porušením povinností dodávateľa; jeho výška zákonom určená nie je; z pojmu primerané finančné zadosťučinenie je možné vyvodiť, že jeho výška bude závislá od konkrétnych okolností každého prípadu; nárok na primerané finančné zadosťučinenie je samostatným nárokom nezávislým na iných finančných nárokoch (napr. náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia a podobne) a jeho výška má byť úmerná len rozsahu a významu porušenia povinností dodávateľa; nárok vzniká proti porušiteľovi práva spotrebiteľa; jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, aby spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi; pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve; žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019); odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou argumentáciou žalovaného, že v prejednávanom spore nebol daný základ uplatneného nároku žalobkyne; základ nároku žalobkyne je daný úspechom v spore vedenom pod sp. zn. 12Csp/67/2017, ktorého výsledok bol pre súd prvej inštancie záväzný a musel z neho vychádzať bez možnosti prehodnocovania dôvodov pre posúdenie úveru poskytnutého žalobkyni zo strany žalovaného za bezúročný a bez poplatkov; z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci nebolo možné opätovne skúmať splnenie náležitostí spornej zmluvy o úvere zo dňa 24.06.2004, pretože táto otázka bola právoplatne vyriešená v konaní vedenom pod sp. zn. 12Csp/67/2017; nakoľko žalobkyňa v osobitnom konaní vedenom pod sp. zn. 12Csp/67/2017 úspešne uplatnila svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným je bezúročný a bez poplatkov na základe porušenia zákonných povinností žalovaného podľa zákona č. 258/2001 Z. z., boli splnené aj zákonné podmienky na vznik nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.; na druhej strane sa odvolací súd nestotožnil ani s odvolacou argumentáciou žalobkyne pokiaľ táto tvrdila, že primerané finančné zadosťučinenie by malo zodpovedať výške bezdôvodného obohatenia, pretože podľa súdnej praxe (citovaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019) nárok na primerané finančné zadosťučinenie je samostatným nárokom nezávislým na iných finančných nárokoch (vrátane nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia); vo vzťahu k výške priznaného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo skutočností, že (1) žalobkyňa je dôchodkyňa a slabšia strana, (2) za účelom, aby bola schopná splácať úver pracovala v zahraničí, (3) žalovaný po skončení konania sp. zn. 12Csp/67/2017 zaslal žalobkyni oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 02.07.2017 a (4) žalovaný je banka a silnejšia strana; odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia nedostatočne zohľadnil skutočnosť, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie je samostatným nárokom nezávislým na iných finančných nárokoch; priznané finančné zadosťučinenie v sume 2.500,- € považuje odvolací súd za neprimerané vzhľadom na okolnosti posudzovaného prípadu; podľa odvolacieho súdu bolo potrebné pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyne zohľadniť medzi stranami nespornú skutočnosť, že žalovaný po vydaní platobného rozkazu vo veci sp. zn. 12Csp/67/2017 dobrovoľne dňa 29.05.2017 uhradil žalobkyni uplatnené bezdôvodné obohatenie v sume 5.587,48 € s príslušenstvom; v tomto kontexte aj oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti sporného úveru zo dňa 02.07.2017 zaslané žalobkyni pomerne krátko po nadobudnutí právoplatnosti platobného rozkazu vydaného v konaní sp. zn. 12Csp/67/2017 zo strany Consumer Finance Holding, a.s. ako zástupcu žalovaného je potrebné hodnotiť len ako nedostatok vo výmene informácií medzi žalovaným a zástupcom; preto pri zohľadnení ostatných (vyššie uvedených) skutkových zistení, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie, dospel odvolací súd k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie v sume 500,- € plní svoju satisfakčnú funkciu vo vzťahu k žalobkyni a súčasne sankčnú funkciu vo vzťahu k žalovanému; na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.500,- € (druhý výrok) podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 500,- € z titulu primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti o zaplatarenie sumy 2.000,- € žalobu žalobkyne zamietol, súčasne rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku

o zamietnutí žaloby žalobkyne v prevyšujúcej časti (tretí výrok) podľa § 387 ods. 1 C.s.p ako vo výroku vecne správny potvrdil.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávacom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobkyňa podané odvolanie odôvodnila tým, že v rozsahu zamietnutia jej žaloby v prevyšujúcej časti uplatneného nároku na primerané finančné zadosťučinenie vychádza napadnutý rozsudok z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Odvolací súd dospel k záveru, že zamietnutím žaloby žalobkyne v prevyšujúcej časti sa súd prvej inštancie nedopustil nesprávneho právneho posúdenia veci (bod 4.8.4 odôvodnenia).

6.2 Žalovaný podané odvolanie obsahovo odôvodnil tým, že v prejednávacom spore súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) v dôsledku nedostatočného (nepreskúmateľného) odôvodnenia, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Právne posúdenie veci ohľadne splnenia podmienok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. (základ nároku) sa obsahom uplatnených odvolacích dôvodov podľa odvolacieho súdu žalovanému nepodarilo spochybniť, odvolanie však bolo dôvodné vo vzťahu k výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia (bod 4.8.4 odôvodnenia). Odvolací dôvod nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov sa týkal posúdenia splnenia náležitostí spornej zmluvy o úvere, ktorú otázku však vzhľadom na prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) nebolo možné opätovne posudzovať (bod 4.8.3 odôvodnenia). Odvolací súd nezistil porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces z dôvodu tvrdeného nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), pretože tento odvolací dôvod je naplnený len v prípade úplnej absencie dôvodov rozhodnutia (R 2/2016), čo nebol prípad prejednávaneho sporu. Žalovaný v podanom odvolaní bližšie neidentifikoval tvrdenú inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), preto sa jej existenciou v postupe a rozhodnutí súdu prvej inštancie odvolací súd nezaoberal.

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o určení, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov (prvý výrok) zrušil a konanie o určení neplatnosti spornej zmluvy o úvere a súčasne konanie o určení, že sporný úver je bezúročný a bez poplatkov zastavil, vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.500,- € (druhý výrok) zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 500,- € a v prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 2.000,- € žalobu žalobkyne zamietol, súčasne vo výroku o zamietnutí žaloby žalobkyne v prevyšujúcej časti (tretí výrok) ako vo výroku vecne správny potvrdil.

8.1 Odvolací súd v dôsledku zmeny rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa § 396 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, v spojení s § 256 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na samostatný skutkový aj právny charakter nárokov uplatnených žalobou v prejednávacom spore (určenie neplatnosti zmluvy o úvere eventuálne určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov na jednej strane a primerané

finančné zadosťučinenie na strane druhej) je nevyhnutné osobitne rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania strán podľa výsledku konania ohľadne každého z uplatnených nárokov.

8.2 V prejednávacom spore žalobkyňa v prvom rade uplatnila nárok na určenie neplatnosti spornej zmluvy o úvere zo dňa 24.06.2004 eventuálne na určenie, že úver poskytnutý na základe spornej zmluvy o úvere zo dňa 24.06.2004 je bezúročný a bez poplatkov; nakoľko odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov a v konečnom dôsledku konanie v časti o určenie neplatnosti zmluvy ako aj konanie o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov zastavil (po zrušení rozsudku bolo nevyhnutné rozhodnúť o zastavení konania ohľadne obidvoch eventuálne uplatnených nárokov), bolo potrebné pre účely rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania posúdiť zavinenie niektorej zo strán na zastavení konania (§ 256 ods. 1 C.s.p.); odvolací súd dospel k záveru, že zastavenie konania procesne zaviniła žalobkyňa, pretože podanou žalobou uplatnila nárok, na ktorý sa vzťahuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata), ohľadne zastavenej časti konania tak vznikol nárok na náhradu trov konania žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že bolo nevyhnutné osobitne rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie o určenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov eventuálne o určenie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je neplatná ako aj o nároku na náhradu trov konania o odvolaní proti výroku napadnutého rozsudku o určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov (v odvolacom konaní bol žalovaný úspešný v rozsahu 100 %); z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd v obidvoch prípadoch výroky o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania žalovaného pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

8.3.1 V prejednávacom spore žalobkyňa uplatnila aj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5.587,48 €; ohľadne tohto nároku bola žalobkyňa v končenom dôsledku úspešná v časti o zaplatenie sumy 500,- €; nakoľko odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o prisúdení primeraného finančného zadosťučinenia bol povinný rozhodnúť aj o trovách konania ohľadne tohto nároku (o trovách konania pred súdom prvej inštancie ako aj o trovách odvolacieho konania).

8.3.2 Odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania pred súdom prvej inštancie vychádzal z názoru, že základ nároku (existencia nároku žalobkyne na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia) bol daný a len výška nároku závisela od úvahy súdu; pri rozhodovaní o trovách konania v prípade, kedy rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, sa procesný úspech posudzuje len vo vzťahu k výsledku sporu ohľadne základu nároku, preto skutočnosť, že došlo aj k čiastočnému zamietnutiu žaloby žalobkyne v prevyšujúcej časti, nemá na rozhodnutie o trovách konania pred súdom prvej inštancie žiadny vplyv; v tomto prípade, aby dôsledky takéhoto rozhodnutia neboli vo vzťahu k žalovanému nespravodlivé, sa výška náhrady trov konania odvíja len od prisúdenej sumy bez ohľadu na pôvodný predmet konania; aj v režime ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. mala tak žalobkyňa v prejednávacom spore úspech v rozsahu 100 %, pretože za situácie, že základ nároku bol daný a len výška plnenia (primeraného finančného zadosťučinenia) závisela od úvahy súdu, zamietnutie žaloby v prevyšujúcej časti nepredstavuje úspech žalovaného, ale je len dôsledkom úvahy súdu; preto odvolací súd o trovách konania pred súdom prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania pred súdom prvej inštancie z prisúdenej sumy (t.j. 500,- €) v rozsahu 100 % (v plnom rozsahu); z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania pred súdom prvej inštancie formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania žalobkyne pred súdom prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.); pri stanovení výšky tarifnej odmeny za jednotlivé úkony právnych služieb bude súd prvej inštancie vychádzať z prisúdenej sumy ako tarifnej hodnoty (pôvodne uplatnená suma je v tomto prípade bez právneho významu).

8.3.3 Odvolací súd pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal z názoru, že v odvolacom konaní je potrebné zohľadniť pomer úspechu a neúspechu strán v odvolacom konaní (§ 255 ods. 2 C.s.p.); žalobkyňa bola v odvolacom konaní pomerne neúspešnejšia pokiaľ ide o výrok napadnutého rozsudku o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia; o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo nevyhnutné zobrať do úvahy výsledok samotného odvolacieho konania; podľa výsledku odvolacieho konania bol žalovaný v spore pomerne úspešnejší, pretože pri predmete odvolacieho konania v sume 2.500,- € jeho úspech predstavuje 80 % (zamietnutá suma 2.000,- €) a úspech žalobkyne predstavuje 20 % (prisúdená suma 500,- €); z hľadiska pomeru úspechu strán vzhľadom na predmet konania a jeho výsledok bol tak žalovaný v odvolacom konaní pomerne úspešnejší a vznikol mu proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 60 % (80 % mínus 20 %); preto odvolací súd uložil žalobkyni povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania o odvolaní proti výroku napadnutého rozsudku o uložení povinnosti zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu 60 %; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. Odvolací súd na základe podaného odvolania ako závislý výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) preskúmal aj výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o poplatkovej povinnosti žalovaného (piaty výrok) a dospel k záveru o nevyhnutnosti jeho zrušenia podľa § 389 ods. 1 písm. d) C.s.p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší len ak nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané zanikli alebo ak také dôvody neexistovali. V prípade rozhodnutia o poplatkovej povinnosti žalovaného nejde o rozhodnutie vo veci samej. Čiastočným zastavením konania po zrušení dotknutého výroku napadnutého rozsudku o určení, že sporný úver je bezúročný a bez poplatkov, resp. zmenou napadnutého rozsudku vo výroku o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia došlo k zmene základu pre určenie poplatkovej povinnosti v takom rozsahu, že možno dospieť k záveru o zániku dôvodov pre vydanie takéhoto rozhodnutia. Odvolací súd po zrušení výroku napadnutého rozsudku o poplatkovej povinnosti žalovaného vec podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil v rozsahu zrušenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zmysle § 391 ods. 3 C.s.p. odvolací súd udáva, že v ďalšom konaní bude súd prvej inštancie predovšetkým rešpektovať ustanovenie § 14 ods. 4 prvá a druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého v konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník vrátane rozhodovania o zastavení konania; sudca v konaní koná a rozhoduje o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

10. Pre úplnosť odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku uviedol nesprávny dátum narodenia žalobkyne „31.06.1950“ namiesto správneho 31.10.1950, ktorý nedostatok bez potreby vydania osobitného opravného uznesenia (§ 224 C.s.p.) bol v podstate odstránený v dôsledku rozhodnutia odvolacieho súdu o zrušení, resp. zmene odvolaním dotknutých výrokov napadnutého rozsudku.

11. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).